

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnium Generalium Et Provincialium Collectio Regia

Ab anno MCXVIII. ad annum MCLXXIX.

Parisiis, 1644

Concilium Svesionense Avctoritate Legati Sedis Apostolicae contra
Petrum Abailardum sub Ludouico seniore Francorum rege celebratum ante
annum Domini MCXXXVI. quo Ludouicus rex e viuis excessit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15588

egressus in Gallias proficiscitur, & Gallicana sibi adherente ecclesia, Conciliis celebratis, primo Rhemis, secundo Pisis, in papatu confirmatur, & Petrus ab omnibus Gallia & Germania episcopis anathematizatur. Petrus Cluniacensis abbas, qui vna cum Gaufrido Carnutū episcopo huic Concilio interfuit, de hac Synodo haud dubie id intelligi vult, quod epistola 17. ad Innocentium scripta conquerens ait, non longe a Ponte Tremolo Italiae opido plurimos Galliae episcopos & abbates a Synodo reuertentes captos, vulneratos, & in carcerem coniectos esse.

Episcopi a Synodo reuerſi ſpo- liantur.

Ex gestis abbatum sancti Laurentii reuerendus dominus Ioannes Chapeauille canonicus & vicarius Leodiensis in annotationibus ad cap. 27. tom. 2. de hac Synodo ista refert: Anno 1135. Alexander Leodiensis episcopus apud Innocentium pontificem de simonia accusatus, & ab ipso semel & secundo ac tertio vocatus, cum venire tardaret, in Concilio Pisano deponitur. Quo duro nuntio percepto in tantam amaritudinem incidit, vt quasi vix confessione facta, communionemque percepta, & regulari vita ad sanctum Aegidium promissa, spiritum exhaurerit.

* CONCILIVM SVSESSIONENSE AVCTORITATE LEGATI SEDIS APOSTOLICAE contra Petrum Abailardum sub Ludouico seniore Francorum rege celebratum ante annum Domini MCXXXVI. quo Ludouicus rex e viuis excessit.

CIRC. ANNO CHRISTI 1167.

NOTA.

Abailardus quis, & qualis, quaeque eius haereses.

* Concilium.] Otto Frisingensis lib. 1. cap. 47. de Friderici I. gestis, personam Petri Abailardi, eiusdem hereses, & acta huius Concilii describens ista ait quae sequuntur: Petrus Abailardus ex ea Gallia provincia, quae nunc ab incolis Britannia dicitur, originem trahens. (Est enim praedicta terra clericorum, acuta ingenia & artibus applicata habentium, sed ad alia negotia pene stolidorum, ferax, quales fuerunt duo fratres Bernardus & Theodericus viri doctissimi) is, inquam, literarum studiis aliisque facetiis ab ineunte aetate deditus fuit: sed tam arrogans, suoque tantum ingenio confidens, vt vix ad audiendos magistros ab altitudine mentis sua humiliatus descenderet. Habuit tamen primo praeceptorem Rozelinum quemdam, qui primus nostris temporibus in logica sententiarum vocum instituit, & post ad grauissimos viros Anselmum Laudunensem, Guilielmum Campellensem Catalauni episcopum migrans, ipsorumque dictorum pondus, tamquam subtilitatis acumine vacuum iudicans, non diu sustinuit. Inde magistrum induens, Parisius venit, plurimum in inuentionum subtilitate non solum ad philosophiam necessarium, sed & pro commouendis ad iocos animis hominum vtilium valens. Vbi occasione quadam satis nota non bene tractatus, monachus in monasterio sancti Dionysii effectus est. Ibi die nocturne lectioni ac meditationi incubans,

CIRCA
ANNVM
CHRISTI
1136.

de acuto acutior, de literato efficitur literatior, intantum vt post aliquo tempus ab obedientia abbatis sui solutus ad publicum prodiret, docendique rursus officium assumeret. Sententiam ergo vocum seu nominum in naturali tenens facultate, non caute theologia admiscuit. Quare de sancta Trinitate docens & scribens, tres personas, quas sancta ecclesia non vacua nomina tantum, sed res distinctas, suisque proprietatibus discretis, haecenus & pie credidit, & fideliter docuit, nimis attenuans, non bonis vsus exemplis, inter cetera dixit: Sicut eadem oratio est propositio, assumptio, & conclusio, ita eadem essentia est Pater, & Filius, & Spiritus sanctus. Ob hoc Suesionis prouinciali contra eum Synodo sub praesentia Romanae sedis legati congregata, ab egregius viris, & nominatis magistris, Alberico Rhemensi, & Leotaldo Nouariensi, Sabellianus hereticus iudicatus, libros quos ediderat propria manu ab episcopis igni dare coactus est, nulla sibi respondendi facultate, eo quod disceptandi in eo peritia ab omnibus suspecta haberetur, concessa. Hac sub Ludouico seniore Francorum rege facta sunt. Dominus Ioannes Picardus canonicus regularis sancti Victoris Parisiensis in notis ad sancti Bernardi epistolam 190. hanc Synodum ad annum Domini 1116. & pontificatum Paschalis secundi referendam esse scribit his verbis: Ex postrema praesertim Abailardi periodo (historia calamitatum suarum) in qua dicit se odiosum heretici nomen & crimen abhorre, liquet eum suam euulgasse theologiam post Synodum Suesioni habitam, de qua mox dicemus, sub annum 1116. ad summum. Radulphus enim Rhemorum archiepiscopus electus anno 1114. qui interfuit, & Cono sanctae Romanae ecclesiae legatus eidem praesidens obiit anno 1117. v. Idus Augustas, vt indicant tabule Arroasie, in qua fuerat professus canonicum beati Augustini. Soluta Concilio Abailardus repetiit Dionysianum monasterium: in quo aliquot abhinc annos melanchlanum induerat monachum. At non multos post dies a reditu, cum inter fabulandum plusculis audientibus commonachis diceret ex auctoritate Bedae beatum Dionysium sui cenobii patronum alterum esse a beato Dionysio Areopagita in Actibus apostolicis memorato, reaccendit extinctas antiquae discordiae fauillas: adeo vt pacis gratia recesserit ad Paracletum Campaniae Gallicae eremum: quo eum e vestigio discipuli sunt insecuti. Ac tum maxime, ni fallor, dictauit theologiam suam, seu, vt ipse nuncupat in proloquio, diuinae scripturae introductionem, & quidem sub annum 1119. Vniuersa enim superius enarrata contigere sub Adamo cenobiarcha Dionysiano, qui sub finem eiusdem anni excessit. In epistolam 191. ista subiungit: Fecerat librum de Trinitate, sed sub legato Romanae ecclesiae igne, &c. Eius libri & Synodi meminere Otto Frisingensis libro 1. de gestis Friderici cap. 49. ipseque Abailardus in historia calamitatum suarum: ex qua huc referam paucis qua lectori conferant ad huius epistola 191. intellectum. Abailardus vt verba de se vouentis effatus est intra peristylia Dionysiana, a discipulis ubique terrarum inuestigantibus tandem repertus, & exoratus a cenobiarcha, theologiam palastram non modico intermissam interuallo reuocauit, & quidem tanto concursu, vt priscam emulationem in Anselmi Laudunensis quondam schola excitatam tumque emortuam excitarit. Annus

Abailardi
de Trinitate
error
damnatus.

tum vertebatur 1116. quo Albericus Rhemensis & Lentaldus Nonariensis egerunt cum Radulpho archiepiscopo Rhemensis, vt Cono sancte Romane ecclesie legatus ad Synodum Suefioni indictam euocaret Abailardum, Suefionensibus iam sic exosum, vt profiteatur se ferme lapidatum ab eis, dictitantibus illum esse trium deorum predicatorem & assertorem. Legatus interim iussit Abailardum porrigere librum suum archiepiscopo. Interim ille palam differebat de theologicis in eodem tractatis. Tandem vero liber, vt pote Trinitarius, Concilii decreto fuit combustus, Abailardusque iussus recitare symbolum beati Athanasi, quod inter singultus & lacrymas legit. Eo vero deiectum Abailardum sua superbia constat.

CIRCA
ANNVM
CHRISTI
1116.

Hæc ille de tempore celebratæ Synodi Suefionensis: cui sententiæ accessisset, si nomen Guilielmi Catalaunensis episcopi synodicæ epistolæ Senonensi (quam post Abailardum in Lateranensi generali Synodo anno 1139. celebrata condemnatum indictam & congregatam fuisse constat infra in notis eiusdem Concilii) præfixum non esset: potissimum enim fundamentum quo dominus Picardus nititur, est illud, quod Guilielmus Catalaunensis episcopus, qui huic Synodo interfuit, anno 1119. obiit, quem ex allegata epistola synodica Senonensi 1140. adhuc superstitem fuisse constat. Ad hanc difficultatem subterfugiendam, ille infra in fine ad epist. 191. recte pro Guilielmo Catalaunensi, Gaufridus Catalaunensis, & pro A. Anebanense, Aluifus Atrebatensis legendum esse iudicaret, si esset omnino certum fundamentum, quod in notis ad epistolam 3. probat, Guilielmum Catalaunensem anno 1119. sub Callisto papa II. e viuis excessisse.

Interim ego, auctoritatem Frisingensis secutus, Concilium Suefionense sub Ludouico rege seniore, qui anno 1136. obiit, celebratum, non multis annis a Senonensi Synodo seiungendum esse putauit.

Maiorem difficultatem ingerit epistola Gaufredi de Clarualle ad Albanensem episcopum de rebus in Concilio Rhemensis gestis scripta, in cuius fine scribitur Cononem, qui sub Paschali II. obiit, hanc Synodum congregasse, eidemque præfedisse.

CONCILIVM NORTHAMTONIENSE
IN ANGLIA CELEBRATVM ANNO
Domini MCXXXVIII. tempore Innocentii papæ se-
cundi, & Stephani regis.

ANNO
CHRISTI
1138.

NOTA.

Acta Con-
cilii quæ.

* Concilium.] Res gestas in Concilio continuator Florentii Vvignonensis summatim referens scribit quæ sequuntur: Rex Anglorum Stephanus, in octauis Pasche, quod erat 1V. Idus Aprilis, tenuit Concilium Northamtonia, cui præsidebant Eboracensis archiepiscopus Turstanus, episcopi, abbates, comites, barones, nobiles quique per Angliam. In quo etiam Concilio quorundam electione, Exoniensi ecclesia iam pa-